

Forslag til en studie i healing

Hvordan forske på healing.

Hva har blitt gjort så langt, og hva kan man forlange av spørsmålsstilling?

Av Anne Bjørkedal, healer

For det første, det som har vært gjort innen healing, har vært gjort på healernes premisser. Enten har man forska for å bevisse at healing er sant, eller så har man forska for å motbevisse det samme. Men hele tida har premissene vært det vi **kaller** healing, og healernes egne svar på hva healing er.

Og siden healingens historie stort sett har bestått av kun svar, og lite spørsmål, er det logisk at det er svarenes gyldighet som har ligget under lupen, og ikke dette enkle spørsmålet: skjer det noe, og i tilfelle hva?

Healing har ligget innenfor religionenes sone. Vitenskapsfolk har i utgangspunktet skyvd healingen bort bak metafysikkens uvirkelige slør, og healerne har gjort det samme i god tro, eller for å holde oppe den makt de har hatt over mennesker.

Healerne har grepet sjansen til å bli det siste leddet (Det som er nærmest sannheten) i mytedannelsen som har skapt seg omkring dette fenomenet. Fordi vi er healere er det ikke sikkert vi eier svarene, og spesielt dersom vi er redde for å stille spørsmål. Og i vår verden der folk følger oss som lam, er det som å la bukken passe havresekken å la oss drive forskning aleine. Vi må tåle å legge oss under lupa som forskningsobjekt i stedet for, og vi må våge å gi fra oss makta for å finne svar, i alle fall i en periode til våre sinn igjen blir mer åpne, observerende og der naturen er alt.

Gjennom tid og rom har det oppstått en sekkebetegnelse på healing som i det store og hele inneholder det vi kaller mirakler, uforklarlige hendelser og mer eller mindre spontane helbredelser fra sykdom. Men i denne sekken slutta vi å prøve å finne svar på hva naturen viser oss da det sjamanistiske prinsipp ble overlatt til fordel for et observerende, vitenskapelig og et parallelt metafysisk verdensbilde. Ikke på grunn av kristendommen, men med kristendommen som en medaktør for denne dreiningen i verdensanskuelse der skillet mellom kropp og ånd, mellom intuisjon og viten, mellom høyre og venstre ble gjort til en vegg i stedet for et vindu. Den opprinnelige kristendommen var jo heller ikke slik, eller i alle fall er det røster og historikere som viser oss at der har foregått en dreining som samsvarer med verdensbilder og maktgrupper.

Men hva om vi begynte forfra?

Ingen røyk uten ild, tankegangen. En hypotese som sier noe sånt som

Noe skjer muligens innenfor det store felt som man kaller healing, vi vet ikke hva eller hvilke resultater det gir, men la oss i alle fall begynne med å observere, så vil vi kanskje få flere spørsmål og til slutt kunne utarbeide en hypotese det er verdt å forske på.

Vitenskap bygger i utgangspunktet på alkymistiske og sjamanistiske metoder fra det antikke Hellas med røtter i Persia, og derfra, via Egypt muligens til Etiopia og Mali, men også dette er sjølsagt spekulasjoner, og hvilke ferdselsårer vårt tankegods har fulgt, som har skapt dagens sannheter og matematikk og verdensbilde, vet vi uansett lite om. All historie er også mytedannelse.

Men det grunnleggende vitenskapelige sinn er en som først observerer, deretter venter og pusler brikkene, og så kommer opp med en logikk, et orden ut av kaos (som for øvrig er en av mange definisjoner på healeren, sjamanen).

Det som skiller vitenskapen fra den første sjamanismen, er at man ikke slår deg til ro med disse svarene, eller hypotesene, mytene om du vil. Trodde vi i alle fall, men vitenskapen har også vist seg å bli veldig fast i sine myter, og det er en av lovene, det er slik vi skaper konsensus lenge nok til å kunne observere. Problemet er når sannhetene slutter å være fleksible, det er da man skaper konstruksjoner som vi vet blir brutt i stykker til slutt, slik en kropp lager forkalkninger.

Mytene er religionenes og maktmenneskenes og forførrernes domene, men et viktig ledd i å holde samfunn på fote, og mennesker på plass i en verdensorden av det vi eier som et naturlig instinkt, lengselen mot harmoni, altså en slags matematikk som muligens er inkorporert i oss mennesker og sammenfaller med det vi vet om naturen på ethvert tidspunkt, naturlovene. Som i det ytre, så i det indre.

Sjamanisme (som jeg definerer så vidt som all forskning på naturen og menneskets mulighet til å påvirke eller kommunisere med naturen) eller vitenskap (som i min definisjon ligner på sjamanisme) har alltid studert naturen og deretter tenkt at mennesket er en del av det samme, og derfor følger disse lovene, det same prinsippet synes jeg er veldig sterkt tilstede i den jødiske filosofien kabbalah men egentlig i alle religioner, de er arbeidsredskaper for mennesket til å oppnå denne harmonien i seg sjøl, og mer eller mindre med forestillingen om en plan eller en Gud.

Men mennesket har ved å observere og stille spørsmål, kommet videre, og det vi kaller alkymister, filosofer har, i sin nysgjerrighet på Gud, den Guddommelige plan, og seinere, etter 1600 da vitenskapen for alvor skilte lag med det Gudsinkluderende verdensbilde, fortsatt å dra slørene til side. Men etter Leonardo da Vincis tid har verden i kristendommens navn for alltid vært delt i to, en ubeskrivelig, mystisk verden på den andre siden, eller mellom himmel og jord, og en jordisk virkelighet som vi kan forske på.

Det er i denne forståelsessfæren at ekstatiske tilstander, som føles bekvemme, har blitt framelska som av det gode, og smerte av det vonde, i stedet for å bruke kroppen, og for eksempel smerte som innebygde kompasser.

Man har mer og mer fjerna seg fra det jordiske og det menneskelige som noe godt, mens man i sjamanismen og i vitenskapen interesserer seg for materie og kropp som en del av Guds univers.

I det ekstatiske religiøse har det danna seg grobunn for å komme med påstander som det aldri vil kunne bli forska på fordi de ikke tar med materien, kroppene eller den form det menneskelige og materien er låst i og på en fantastisk måte kan gi oss innsikt i det vi kunne kalle en Guddommelig intelligens uten at det måtte svekke vår tro. Men her er healere og evangelister av alle slag samlet i å

holde oppe det mystiske som noe utenfor det "Virkelige" og kun for innvidde, og slik opprettholder de det mystiske som enda mer mystisk og skaper enda større splid til vitenskapen.

Man har beholdt ideen om naturlover, men har kuttet båndene til dem ved det vi kaller materie, og overlatt resten til Gud og den andre siden og teologene og filosofene som alle ble kasta over til den intuitive, flytende venstre hjernehalvdel, mens den logiske, observerende har fått i oppdrag å finne svar på alt det vi kaller håndgripelig sant.

En grei arbeidsfordeling, tilsynelatende, hadde det ikke vært for at mennesket fra naturen, og i sin materie og kropp faktisk er utstyrt med to typer sinn, som ellers ser ut til å kommunisere med hverandre, men altså ikke her.

I mellomtiden har vitenskapen blomstret, og kommet mye nærmere å definere det vi kaller lover, og selv om gravitasjonen som skulle være så enkel viser seg å være en av de mest uforståelige av alle lover (les f.eks Max Planc), har vi brukt vår evne til nysgjerrighet og logikk og ikke minst muligheten til å prøve og feile til å utvide vår erfaring, vår tanke og vårt verdensbilde i en fart som bare har vokst fordi de erfaringer vi har gjort oss har kjøpt oss tid som vi ellers ikke hadde, og vi har produsert ny forskning, nye svar, og de ligger alle som lag på lag av et skjelett av det vi kaller lover, eller grunnleggende hypoteser.

Healing og nyreligiøsitet har vokst fram, slik det alltid har gjort opp gjennom historien ved at menneskenes sannheter til hva vi skal tro har vært for rigide, og har skapt en grasrotbevegelse.

I denne grasrot bevegelsen er det slik at historien også til stadighet har vist oss en søkende masse som ikke kan finne ro og harmoni innenfor det rådende verdensbilde, og i denne sultne massen er det altfor fristende å komme inn og ta makt med å legge en ny forklaring til mennesker, en som gir logikk. Og når religionen er så skilt ut fra de andre mytemakerne, vitenskapen slik vi ser det i dag, er det fritt fram for en tredje makt: De nye svarene, de nye forførerne. Og det enkleste er å friste med noe og å spille på frykt for å miste dette samme. For eksempel lykke, evig liv, mangel på smerte eller å bli gitt alt man trenger. Problemet er at for å oppnå disse tilstandene må hvert enkelt menneske inn i seg sjøl, inn i sin egen materie, inn i sin egen kropp. Og opp gjennom historia har sjamaner og profeter og vismenn faktisk i det minste innsett at slikt arbeide er prosesser fordi de bygger på kunnskap, visdom, forståelse. Det er jo derfor vi er her på jorda, vel. For å utvide vår bevissthet, for å være medskapere, for å være forskere, intelligens bærer jo dette i seg ved sitt ekspanderende vesen som likevel alltid trekker seg sammen samtidig.

Hadde vitenskapen vært mer åpen, og det samme gjelder kirken, hadde man unngått dette, men det er også en evolusjon som har gått så lenge at vi kaller den en naturlov, men noen naturlover er blokkeringer som vi ennå ikke har knekket koden på, tilbakevendende opphopninger eller problemer, som vi muligens kan løse og dermed komme videre i strømmen og lovene slik de egentlig ser ut, noe som er de fleste healeres konklusjoner til alle tider. Altså den gylne middelvei, løse opp stivnede former som ikke lenger fungerer, og dersom de ikke lar seg oppløse, se om de muligens er så sterke og overalt i naturen at vi kan begynne å forske på dem som en hypotese.

Stiller vi spørsmålet hva er healing, åpner vi for en slik flom av stemmer som kan si hva de vil, fordi de ikke har grenser, fordi verken vitenskapen eller religionen lenger gir plass til dem. Over tid vil disse

ordene, eller den inspirerte talen til disse "profetiske" menneskene synke tilbake, og vi vil kunne skimte en matematikk, en felles opplevelse, noe som muligens er reisverket i religionene og også i vitenskapelig tenkning. På den måten er det greit med "ordet fritt" - problemet er den inspirerte tale, eller den poetiske, når man er gitt mulighet til å ilegge seg en rolle av å være i kontakt med rein sannhet. Språket er kaleidoskopisk, og ord kan aldri formidle rein sannhet.

Det er mulig at lydbølger kan det, eller formene i piktogram, eller bokstaver, runer, slik både koranen, toraen og bibelen hevder, og slik sanskrit er et hellig språk. Jeg er slett ikke fremmed for tanken at ord er ledninger ved sin melodi eller ved sitt grafiske uttrykk, men at man da skal kunne påberope seg denne helligheten er for drøyt i mitt verdensbilde

Man gjør seg til utvalgt, og man oppnår ei makt samtidig som man skremmer mennesker bort fra å stille spørsmål siden man lover glede og mennesker frykter smerte. Snakk om Pavlovs hunder og sauer og vi ser at mennesket er mye mer instinkt enn logikk, og at veien til å kjenne seg sjøl som det står over inngangen til orakelet i Delfi, er å forske på seg sjøl for å finne orakelsvarene.

Disse periodene i historien med ekstatisk frigjørelse skaper ofte enda fastere bur av frykt. Fordelen er at de skaper kaos, de bryter ned gamle strukturer som ikke lenger er fleksible nok, og naturen setter seg sammen på nytt, dissolve et coagula, oppløse og sette sammen igjen, på nytt og på nytt, som er alkemiens hovedarbeidsredskap. Det er bare så viktig at vi da bruker menneskets evne til observasjon, som er venstre hjernehalvdel, den logiskes oppgave (narren). Å sette sammen til nye mønstre burde vi overlate til høyre hjernehalvdel, den flytende (magikeren).

Kun da kommer nye mønstre og hypoteser fram, som vi igjen kan observere, rive fra hverandre og hele tida lete etter de innerste krystallinske former, eller matematikk, som kreerer alt på nytt og på nytt.

Det er her de store tenkerne som Einstein eller Pythagoras, har arbeidet.

Også vitenskapen bruker denne metoden ved at den etterprøver, og ved at den gjentar, men den har blitt for opphengt i sine hypoteser og sine svar, akkurat som stivnede religioner er det, og den har sluttet å oppløse seg selv, kill your darlings som det heter i journalistspråket og som er en annen vei til å komme bortenfor de blomstrete ord og vendinger og se en struktur, en anelse av orden, av det vi kaller sannhet, noe vi kan tro på, noe som stemmer med vår innebygde matematikk, denne merkelige følelsen for harmoni når vi er i takt med det vi opplever som verden. Logisk egentlig, som at gjess flyr i flokk, det er dette med å være organisert, man flyter bedre, og vi er innstilt med hormoner som gir oss lykkefølelse da, og smerte er noe vi unngår. Bestselgere som the Secret eller the Flow bygger på dette prinsippet, men de er også dogmatiske i sin frykt for smerte og det jordiske.

Et annet problem man burde begynne å forske på, er nettopp vårt samfunns frykt for smerte, og muligheten av at vi derfor er trengt inne i et bur av sannheter som kun er hormonelt framkalt med frykt i bunnen

All forskning i dag er basert på å ta bort smerte, inkludert den alternative industrien. Det samme er healingen. Medisinindustrien, because Im worth it industrien, religionens fornektelse av mørke og søken etter ekstase og lykke, og healerguruenes lovnader som går så langt som til å stille seg over lovene til å bli herre over liv og død, og ofte i navnet til en religion.

Å omgås verdens andre rytmer på denne måten kan være en måte å komme videre på i å hente inn visjoner via ekstasen, men den forneker vårt system, kroppen, og den forneker jordens lover som er fødsel, liv, død, gjenfødsel (om ikke annet så at materien blir gjenbrukt), og den innebygde matematikk i oss alle som er en kontrakt mellom oss og lovene eller intelligensen som kreerer oss og oppløser oss slik i alle fall alt annet her i det vi kaller verden eller virkelighet gjør det. Viss ikke er vi bortenfor verden, allerede i englekropper, og har stått opp fra kjøttet, smerten. Sjamanistiske metoder har et sterkt verktøysett til å sette hjernebølgene eller hva det nå er i ekstatiske tilstander eller i lave frekvenser, det man kaller kontemplasjon, som er bortenfor ordene, det man i yogaen kaller klarviten og som ble søkt i klostrenes askese mellom annet.

Ikke fordi jeg mener vi skal tilbake til klostrene eller sitte i en stilling der vi ikke tester ut livet med ubalansene, men vi kan i alle fall se tilbake på denne viljen til å bruke tid på å finne innsikt. I dag forventer vi at innsikten skal treffe oss som fortjente lyn fra Gud og bekrefte at vi er spesielle eller utvalgte. Alt er et resultat av samfunnet med kjøp og salg, bekvemmelighet og mangel på å godta problemer.

For hva om smerten ikke er en straff, men en guddommelig korreksjonsmetode til å holde oss innenfor lovene, eller buret om du vil, det ytterste buret, planen, lovene. Det er mulig at vi med tankekraft kan oppheve dette, ikke vet jeg, men da har vi uansett i vitenskapens navn beveget oss over i det vi kaller metafysikken, og vi må gjerne forske der, kvantefysikken er der, puls, bølge, strøm og tankens evne til å skape materie og til å kommunisere med annen energi/masse er jo omtrent der ute i det mørket som Einstein "forlot" oss i.

Alt dette behovet for lys, vil imidlertid alltid måtte ha mørket som fiende, og mørket er en del av det som kreerer oss, og her burde religionene i alle fall våge å observere mørket, men de er like redde for mørket som små unger. Der er vitenskapen langt modigere og går inn og prøver faktisk å observere, dvs belyse. For kun med observatørens sinn vil mørket bli til lys. Dette motet er det som står i alle religioner, og som blir ilagt tolkernes personlige frykt og skaper helvete og kobler seg på menneskers frykt igjen.

Og ved at vi går inn i kroppen vil vi få et mer avbalansert forhold til frykt, sjalusi, hat og begjær som innenfor religionene ofte blir farlige, mens de er en del av vår kropp og at vi kan lære oss å kommunisere med dem heller enn å undertrykke dem og oppleve dem som demoner som dukker opp styrt av hormoner og instinkter som i utgangspunktet var her for å hjelpe oss til å finne vår naturlige plass, som ikke er å la alle gå forbi seg, men heller ikke å albu seg foran andre, å finne sin rettmessige plass på jorda, finne oss sjøl gjør vi bare via vår kropp, fordi den inneholder vår form og plan, men det er viktig at vi kontrollerer den før den kontrollerer oss. Men å kontrollere betyr faktisk ikke å undertrykke.

Vi er ikke her for å oppheve frykt en gang, men for å lære oss å kommunisere med den også, den er en del av vårt kompass, som smerte, og dersom vi fortrenger den vil den skape sine egne demoner

som muligens med tankens kraft kan oppstå som virkelighet, i alle fall er også dette teorier fra sjamanisme/religion som finner gjenklang hos dagens vitenskapsmenn, og nyreligiøse.

Men dette er makrotenkning som alltid kommer ned på mikronivå, det minste vi kan observere.

Jeg vil at vi skal drive forskning på mikronivå, altså observere hendelser i naturen, og se om vi kan se et mønster, som vi kan lage en midlertidig logikk eller hypotese av, men unngå de store svarene som inkluderer Gud og mennesket og naturen. Være tålmodige vitenskapsmenn som oppløser og setter sammen et lite felt, og studerer en liten del av det hele under lupa, altså opplyser, gjør til virkelighet.

Når man studerer naturen, studerer man naturen i dens virkelige habitat. Man tar ikke to sjimpanser og setter dem i et bur og studerer deres antropologi. Forskeren går ut i artenes og avvikenenes naturlige og avslappede samfunn, blir integrert i samfunnet slik at han kan studere mønstrene uten å skape kunstige situasjoner eller stress.

Om vi skal kunne begynne å observere om der virkelig er noe i dette man kaller healing, må man ha såpass respekt for forskning som metode, at man følger denne regelen. Å sette en såkalt klarsynt i et laboratorium for å forske på esp, eller en healer med en klient med åtte observatører omkring seg vil muligens også gi resultater, men man vil uansett ha skapt en kunstig situasjon der fenomenet er forstyrret av forurensninger (forventning, lese andres tanker, stress), og man ville kunne observere bedre ved å prøve å skape et mest mulig realistisk natur å forske på

La den healer som mener han er inne på et noe, få utføre healinger på sitt kontor eller i sin lavvo, sitt der og observer ham, og hva som skjer mellom ham og klienten i en ukes tid. Eller sett opp et kamera. Til og med dette er spinkelt, og man måtte sjølsagt finne en minste representativ forskningsmasse å arbeide på.

La så alle som fikk healing bli intervjuet med vilkårlige spørsmål, for å se hva de virkelig observerer i sin kropp og i sitt sinn under og etter denne healingen.

Intervju healeren om hans observasjoner

Det ville uansett bli spekulasjoner.

Men siden noen healere sier at det heller er biologisk og andre at det kan læres, og siden noen healere sier at det både er biologisk og kan læres av alle, ville det ikke være mest logisk å forske på dette emnet først, og mye enklere, for å kunne oppdage regelmessighet. Og om dette ikke stemmer får man heller gå videre og se om der er spesielle mennesker...

Silvemetoden, endret bevissthetstilstand, hypnose, sjamanistiske meditasjoner må jo være enkle å forske på. For healing ser ut til å virke ved at healeren endrer bevissthetstilstand, han tror så sterkt på noe, at denne troen blir kommunisert til andre, og en prosess begynner å skje i den andre.

Min teori som healer er at bønn, kunnskaper eller erfaring eller din egen biologi/indre viten alle er slike tros-nøkler som gjør din tanke i stand til å skape en en boble av sannhet (en psykose er skapt på samme måten, så vi beveger oss på tynn is, og disse boblene skal helst være flyktige som kaleidoskopiske såpebobler, tror nå jeg, så vi ikke mister gangsynet, eller forbindelsen til kroppen,

jorda der det foregår en kommunikasjon mellom deg og andre). Og at denne boblen for eksempel inneholder lovene, eller en flyt som gjør at andre blir sett av sitt eget indre øye, og dermed kan sette i gang sin egen healingprosess.

Dette er en forklaring, men det jeg og mange andre healere kan gjøre, er at vi observerer at vi får mennesker til å endre bevissthet ved vår tanke og vilje. Det samme som skjer i psykopati tenker jeg, og i hypnose.

Vi kan også få kropper til å bevege seg ukontrollert uten å berøre dem, vi kan få klienter til å føle varme eller kulde, berøring og andre fysiske fenomener

Vi kan få til å endre kroppen til å bli iskald og miste følelse spesielt i bein og armer, mest sannsynlig ved at man senker hjernebølgene,

Vi observerer alltid at øyelokkene går som i rem søvn

Og vi opplever at mennesker kommer og forteller oss at sykdommer er oppløste.

Dette er det farlige punktet, for dette blir det heller ikke drevet forskning på, så vi har kun alle mirakelhistoriene og ikke de der det ikke skjer noe, og heller ingen fasit på om det kunne hjulpet å gå inn oftere, eller hva som skjer over tid med kropp, hormoner, sinn...

Det må bli fase to.

Men bare det å observere fenomener, og å observere om dette faktisk er noe som kan læres ved å ta i bruk enkle ting som å endre bevissthet eller kroppsposisjoner. Jeg mener det er her vi må begynne.

Vi eier jo i dag måleapparater for puls, blod, hjernebølger, og i tillegg har vi den vitenskapelige metode som heter observasjon.

Og ikke minst spørre, spørre klientene hva di opplever gang etter gang, og begynne å se om der er fellstrekk, og deretter stille flere spørsmål til vi kanskje en dag har en svak hypotese å bygge videre på sammen med annen vitenskap.

Men jeg tror det er viktig at den som spør ikke er den som har utført healingen, for vi vil aldri kunne være nøytrale, og det vil ikke den som svarer heller. Men disse metodene er jo så latterlig enkle å utføre

I dag blir vitenskapen og religionene og healerne og kvakksalverne i samme båt og roper høyest om sine svar, mens ingen noen sinne prøver å se. Litt sånn keiserens nye klær. Så las oss bli som barn igjen, begynne å forske på hva en kropp er, tanke, og begynne å stille spørsmål ved om de klær, de svar vi gir er tilslørende heller enn å fortelle den nakne sannhet

Kjenn deg selv stod det over inngangen til orakelet i Delfi. Kanskje var de kommet lenger da i vitenskapen enn vi er i dag, vi har stivna i en form, slik verden alltid gjør. Det er slik vi mennesker kommer videre og en del av naturens orden - med adrenalin, frykt, stivner vi naturen i et sjokkbilde lenge nok til at vi kan fryse det hele og bilde for bilde få oversikt. Men nå har denne tilstanden forkalka seg så lenge at der med nødvendighet må bli litt smerte når strukturene brister, når saltet i

materien som har holdt vår verden sammen blir oppløst i følelsenes vann om jeg skulle tillate meg litt poetisk sjamanistisk tale, og begynner å sende impulser til den observerende hjerne, og blir til strøm, lys, slik naturen alltid har jobba, det er bare vi som er litt seine med å belyse, med å se.